

מסורת הש"ס

[לקמן קו.], (ב) לקמן טו;
[ערוצין קד. יומא כ. מנחות
מגיגה יא. פסחים סה: לקמן
דף כד: לה., (ד) לקמן יג.
שין לו: מגיגה יא.] ויקרא
פרש' ד ה"ד, (ה) לקמן
לקמן לו., (ו) פסחים ס:
(ז) שם סו., (ט) שמות כ:
[עמ' חו' חו' יומא כ. ד"ה
יכו וכו' על פירש' דהנא],
צו רפי"ב, (ל) קידושין
:ג:

הגהות הב"ח

במ' מה לזביחה שכן פוסלת
לעם: (ב) שם זריקה מנ"ל
לילך מהני. נ"ב ע"ל דף י
(א) שם ואפקה רחמנא
לה בלשון הולכה: (ד) שם
לשמינו קודש שכן פסולו
בגופו וישנו:

גליון הש"ס

ד"ה והקריבו בו' דהא ר' זושא שחיטתו כתיב עי' לקמן דף
צ"א צמוס' ד"ה אמה לאומר
תוס' ד"ה מה לזביחה וכו'
דאיכא למיפך וכו'. עי'
לקמן דף י' ע"א צמוס']:

מזוסף רש"י

[illegible]

ו"י נוסחאות

וּמִנֵּל דְּבַעֲיָן זִיכָּרָה לְמַהֲלַכְתָּחִילָה
 זִיָּה עֲבֻדוֹת י: מִמָּאִי דְלַעֲיָן שְׁחִיטָה
 זָבַח שְׁלָמִים וְלֹא נִאֲמַר זָבַח מִשּׁוּם שֶׁ
 שָׁלַח לָשׁ אֲוִלְיָן בְּפִסְתָּ. שְׁאֵל שְׁחָטוּ שֶׁ
 שָׁחִין וְיִבְלִין לֹאֲכֹל כּוֹת י: פֶּסֶל וְאִפְּלִי י: הַ
 צִעֲרִי דְכַמְצִי אִשׁ לִפִּי אֲכָלוּ אֲחִילָה י: הַ
 בְּכִיתָ וְשֹׁאֵר עֲבֻדוֹת לֹא פִסְלִי שְׁלַח
 לְאֹכְלִין י: דְּכַמְצִי תִכּוּסוּ וְתִנָּה (פִּסְחִים
 דָּף סא.) רַבִּי אֲמַר לִשׁוֹן סוֹרֵסִי הוּא
 זֶה כְּלָדֶם הָאוֹמֵר לְחִבְרֵי כּוֹס לִי טַלְהָה
 זֶה וְהִנֵּה אֲמַרְיָן בְּפִסְחִים (דָּף עח:) דְּלִין
 מִמַּשְׁחָה אֲוִלְיָן בְּזִרְיקָה י: **הַמַּקְרִיב**
 קִלְבָּה הוּא דְתִנָּה וְהַקְרִיבֹה זֶה קִלְבָּתָה
 הֵם: שֶׁחַן פִּסְוֹלָה בּוֹר. לְאִפְּקִי שְׁחִיטָה
 שְׁכַשְׁרָה בּוֹר כְּלָלִקְמָן בְּפִרְקִי שְׁלִישִׁי
 (דָּף לב:) : שְׁחִיטָה וְקִלְבָּה טַעֲוֹנוֹת לִפְּנֵי
 בִּפִּי אֲחִירוֹ מִקְּמוֹן (לִקְמָן דָּף מט.) יִלְיָן
 לְהוּ מַקְרִאִי: וְשֶׁחַן כְּטַעֲוֹת פִּנְיָמִיּוֹת.
 אֲבָל זִרְיקָתָ י: מִזִּבְחָ הַחִיצוֹן לִית בָּהֶן:
 זִרְיקָה זֶרֶר חִיב עֲלֶיהָ מִיתָה אֲבָל
 שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה בּוֹר קִלְבָּה וְהוֹלָכָה אֲעִי
 שְׁפִסְוֹלָה בּוֹר אֲחִיר חִיב עֲלֶיהָ מִיתָה
 כְּדִאֲמַרִּי בְּסִדֵּר יוֹמָא (דָּף נד.) אֲרַבְּעָה
 עֲבֻדוֹת זֶר חִיב עֲלֵיהֶם מִיתָה זִרְיקָה
 וְהַקְטֵרָה וְיִסּוֹךְ הַמִּים וְהִיָּין דְּכַמְצִי גְּזִי
 וְהוֹר הַקֶּרֶב יוֹמָתָ וְעִבְדָּתָם עֲבֻדוֹת
 מִתְּנָה וְדִשְׁשִׁין עֲבֻדָּתָ מִתְּנָה וְלֹא
 עֲבֻדָּתָ סִילּוֹק וְעִבְדָּתָ עֲבֻדָּה תְּמָה
 וְלֹא עֲבֻדָּה שִׁישׁ אַחֲרֶיהָ עֲבֻדָּה וְהִנֵּי
 כּוֹלָהוּ יֵשׁ אַחֲרֵיהֶם עֲבֻדָּה: **מִוּלָּהוּ**.
 בָּמָה הִלֵּךְ הַשּׁוֹהֵעַ שֶׁבֶחַן שֶׁחַן עֲבֻדָּה
 וְכִרְכָּה לְשִׁמְהָ אִף אִנִּי אֲצִיף הוֹלָכָה:
הוֹלָכָה אֲפֹסֶר לְבַטְלָה. שְׁאֵל רַבָּה שׁוֹמֵט
 בְּלֵד הַמִּזְבֵּחַ וְזוֹרֵק כְּדִתְנִיָּה י: בְּמִתְנִיתִין
 (לִקְמָן דָּף קג:) : **וְהַקְרִיבוּ זוּ קִלְבָּה הֵם**.
 וְשִׁחֲטוּ אֶת בֶּן הַבָּקָר וְהַקְרִיבוּ בְּנֵי אֲהֵרֹן
 הַכֹּהֲנִים זוּ קִלְבָּה י: דֹּאָ בְּתֵר שְׁחִיטָה
 כְּמִיב י: וְלֹא אֲפֹסֶר לְאִקְוִמִיָּה בְּהוֹלָכָה
 וְאִף עַל גִּבּוֹן הוֹלָכָה הוּא כְּדִתְנִיָּה
 בְּהוֹלָכָה אֲבָרִים דְּכַמְצִי זִיָּה הַקְרָבָה י:
 וְלִשׁוֹן הוֹלָכָה הִיא: הִי־ג וְאִפְּקִיָּה
רַחֲמָא קִלְבָּה בְּלִשׁוֹן הוֹלָכָה מִיִּמִּירָא
דְּהוֹלָכָה לֹא תִפְקֵה מִגְּלָל קִלְבָּה: שִׁינִי
צִעֲלִים מִגְּלָל. שְׁזִרְיָן לְשׁוֹחֲטוֹ עַל מִנֵּה
 שִׁתְּכַפְּרוּ בְּצִעֲלִי וְלֹא שִׁתְּכַפְּרוּ בְּאֲחֵר
 דְּקִתְּנִי לִמְנָח (דָּף קו:) : שֶׁסֶם שְׁנֵי דְבָרִים
 הַזֶּכֶךְ מִקֵּץ לָשׁ י: זִבְחָ, מִגְּלָל דְּבַעֲיָן
 לָשׁ זִבְחָ: זָבַח סוֹדֵם שְׁלָמִי: שְׁתַּהֲאִי
 זִבְחִתּוֹ לָשׁ תּוֹדָה י: כְּשֶׁרָה. וְעַל לָשׁ
 חוּבָה: פִּסְוֹלָה. כְּלוֹמַר לֹא עַל לָשׁ
 חוּבָה: תּוֹדָה קְרִיבָה שְׁלָמִים. דְּכַמְצִי
 תּוֹדָה שְׁלָמִי כִּמוֹ חֲטָאת הַקֶּהֶל (וִיקָרָא
 ד) תּוֹרַת מִשֶּׁה עֲרָדִי (מִלְּאִי א) : אֲנִן
מִזִּבְחָ סוֹדֵם קִרְבִּי. דְּרִשָּׁא דִין וְאִשָּׁא י:
 מִזִּבְחָ מִתּוֹדָה שְׁלָמִי: חֲטָאת אֲנִיָּה מִנִּין.
 בְּמִיבִי^כ קָמִי לֵה גְּזִי הִיא קִרָּא וְבִשְׁרִי
 תּוֹדָה שְׁלָמִי בְּיוֹם קִרְבָּנוּ יֵאֲכַל לְמַדְנֵי
 לְתוֹדָה שֶׁנִּכְלַת לְיוֹם וְלִילָה חֲטָאת וְאִשָּׁא
 מִנִּין תִּלֵּל זָבַח: אִי־כ. לְהִיָּךְ דְּרִשָּׁא
 לְחִדְרֵיהָ אֲתָם לְרִבּוֹת חֲטָאת וְאִשָּׁא
 שְׁתַּהֲאִי אֲכִילָתוֹ לְיוֹם וְלִילָה לְכַמְצִי
 לִזְבַּח לְבָסָק לְגִזִּי אֲכִילָה: לֹא חֲלָקָם.
 לִזְבַּח כּוֹלָה אֲחִירָבּוֹ לַעֲלִי: שֶׁחַן פִּסְוֹלוֹ
 גִּבּוֹפֵן. לִקְמֹן מִפְּרָשׁ לִי וְאִלִּין: וְשִׁינִי

ווי [וצח [דלמא] היינו שמייבו.

ט"ה: מה לזביחה שכן פוסלת
[א] לאוכלין כגון לחולה ולזקן

מנלי א' דרמיינו זריח

יואם זבח שלמים
 [שלמים] ודילמא הי
 המקריב את דם ה
 השלמים ולא כתיב
 שמע מינה שתהא
 אשכחן זביחה שאר
 לילף מזביחה⁶ מה
 שלא לשם אוכלין.
 המקריב את דם ה
 לשם שלמים ולכתוב
 שחיטה מינה משום
 לקבלה שכן⁷ פסול
 שחיטה וקבלה זריקת
 מהני מה להני ע
 בחטאות הפנימיות
 את דם השלמים שח
 ולכתוב רחמנא בורר
 דאיכא למיפרך מה
 זר מיתה אשכחן כ
 תימא לילף מכולהו
 שאי אפשר לבטלה
 לבטלה אלא אמר ק
 המזבחה⁸ ואמר מר
 ותניא⁵ והקריבו⁷ וז
 רחמנא בלשון הולכ
 תפקה מכלל קבלה
 השני בעלים מגלן א
 אמי אמר קרא⁶ וז
 שתהא זביחה לשם ת
 קודש הנפקא לן מה
 בעלים והאי להכי הו
 לכדתניא ובשר זבח
 אומר משום רבי אל
 ששחטה לשם ש
 ששחטן לשם תודה פ
 לזה תודה קרויה של
 תודה אנו מזבח¹ קא
 חטאת ואשם מגין¹
 נכתוב קרא ובשר
 מאי זבח¹¹ שמע מינ
 שאר עבודות מגין
 מזביחה מה לזביחה
 אוכלין בפסח נאמר
 ונאמרה זביחה בש
 האמורה בשינוי קוד
 לשאר עבודות אף
 בעלים לא תחלק
 עבודות איכא למיפר
 שכן⁹ פסולה בגופה
 וישנו לאחר מיתה

קיצל והלך בַּ וורק שלא לשמו
שלא לשמו פסול כדרצינן להו

קָה דֵּהא דרצינן שחיטה לפסול

לא שייך שינוי בעלים אלא"כ ח
צול לא שינוי בעלים שהרי מתו

אֶת־כָּבוֹדִי (כִּי־יִי) [יח] כִּנְיִם אִתָּא: בִּצְרוֹת אֶחָד
 לְמַדְנִי. וְהָא דִקְרָאֵר אֵם אִינוּ עֲנִין לִשְׁנֵינוּ
 מִהֶמְתָּהּ. דִּילְפִי לְעִיל שִׁינוּ קֶדֶשׁ לְכוּלָּהּ
 וְהוֹלֵהוּ לְעִיל (מִי־ו) [טז] וְלֹא דִשֵּׁשׁ בְּעִלִּים
 וְכִי־שָׁתַר עַל שֵׁי שֵׁי מִנְּהָא וְהָא דִקְרָאֵר
 עֲנִינוּ עֲנִינוּ אֵם אִינוּ לְדִלְפִיהָ אִתָּא לֹא
 וְלֹא דִהֲבָא לֹא פִרְיָךְ (חִי־רֵעָא) [בא] וְלֹא
 דִלְמִידִי שִׁעֲבוּדִי (גִּלְיִי) [בב] וְלֹא אִסְרִי
 (וְלִי־הִי) [ג] וְלִי־הִי אֵם כְּהַפְרִישׁ (פִּי־) [גב] מִנְּהָא
 הִי־הִי (חִי־) [גד]

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

וְשֵׁם אֲבוֹלֵיךָ בַּפֶּסַח. וְאִם זְרִיקָה נִמְנָה
פֹּסֵל בְּשִׁנּוּי צַעֲלִים אֵלֶּה עַל מִנַּת
אֲבוֹלֵיךָ ק"ו זְרִיקָה שְׁפוּסֶלֶת בְּזֹרֶק שֶׁלֹּא
וּבֹלֵיךָ * ו"ל דְּאִיכָּא לְמִפְרָךְ מֵה לְזַבְיחָהּ

שכן טעוהו צפון וישנה בחטאיה
הפנימיות מיהו אכזי לא קמא ליה
לא פירכא עד צפון קבלה והולכה
הא יליף ב' מוציאה אלמא קבלה והולכה.
בר' ו עוד נראה דפ' שאל שחט
(פסחים דף סא.) ממעט שאל עבודות
שלא [פסול] לשם אולתין: מזה צוריקה
שבין חייב ע'יה ור בו' ואת' וילף
קבלה והולכה משחטה חריקה וי'לי
מה להטך שן חייבין בחוץ דקלמן
משמעין: דהו'ולכה לא תפיקה
מב' קבלה. חריקה לא אמאי מניחיה
שמן בחטאות הפנימיות: בא
תורה ששחטה לשם שלמים כשרה.

תימה בדבוקו כל הפסוקין (לקמן דף נ"ה)
 דרש' מיניה מנין לרבות שלמי מיר ושלמי
 פסח ת"ל שלמי פי' הנאכלין ליום
 ולילה וי"ל דהתם דריש מדכתציה גבי
 אכילה: ש"כ תרת. וא"ת ואימא
 כוליה [להכין] הוא דאתא שמהא זביחה
 לשם תודה וי"ל דאיכא לרבוזי חטאת

ואשם מדרבנן ביה ^[כא] וישיבן ^[כב] אחר מיתה. אבל שינוי
 בעלים אינן לאחר מיתה.
 בפסחים ^[כג] (דף קא) הקשה רבינו (דלמא
 מאחר) ^ג דשיעבודא ^[כד] לאו דאורייתא
 כמו כן אין שינוי קודם לאחר מיתה דמאי
 נפקא מינה דלא עלו שני חוביה הא לא
 מיחייבי יורשין להוציא אחר דפלוגתא
 היא בקדושת צ"ק ^[כה] (דף קי.) גבי האשה
 שהוציאה חטאתה ומתה יצילו יורשין
 עולמה דקאמי שמואל והוא שהפרישה
 מחיים ורב אשי ^[כו] אמר אפי' שלא
 תפרישה מחיים ויבטל ארבעה לנשוא

שעבודא [לחן] דלורייתא שאין שני
קודש לאחר מיתה תרתי ^א מיהא דווקא
יש לומר דנפקא מינה אם הפריש שתי
שלמים או שתי עולות לאחריות ופירש
חכם אחד ממה או אבודה השניה
מהיה קריבה עולה כדין הראשונה ואם
קריבה הראשונה במקונה השניה תהיה
חולין וכי מתו בעלים ועשה יורש אחת
שלא לשמה הרי היא כאלו נאבדה
וקריבה שניה תחתיה ואם עשה
הראשונה כתיקנה או השניה חולין אכל
אם לא פירש כלום אלא סתם הפריש
שמים לאחריות או אפילו נעשת
הראשונה כתיקנה הוי שניה רועה
ודמיה קריב עולה כמו גבי מפרש שתי
חטאות לאחריות ודאיתא ^ב (דף יא:
מותר חטאת קרב עולה ומי ^א ^ב)
בהפריש שתי שלמים או שתי עולות
לאחריות ועי' דלאחר מיתה הוי
[איסור] בשניו קודש כשמשנהו אכל
ליכא איסורא בשניו בעלים כיון דליכא
בעלים מיהו ^א אחתי לא ידע דרשא
דמוא' קדש דמינה נפקא איסור.
לשניו קדש מדמייתא לה בםמור.
גה"ה: וישגן בצייבור. משא"כ.
בשניו בעלים דלא שחט לשמו

ה' מאוייב לשם עוצד כוכבים לא מיפסיל
ה' מאוייב כפרה כמותו. צרו"ך:

נת לזרוק אין זו מחשבה דשגוי [ד] צעליס
ט לשם פלוני כשר שחטו על מנת לזרוק
[ה] וישנו לאחר מיתה. המפריש קרבנו
לא שייך בקרבן צבור שהרי הכל צעליו:
ואע"ג

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

יג א מי" פ"ד מהל' מעה"ק
הלכה י ופי"ג מהל' פסה"מ
הלכה א:

ב' מ"י פרק ה' מהל' מעה"ק
הלכה א':

ד מ"י פ"ט מהלכות ביאת

מקדש הלכה ג ד:
ה מ"י ת"ד מהל' מטה"ת הל"י

ופי"ג מהל' פסה"מ הלכה א':
יד ו חיי' פנו"ו מהל' פסה"מ

הלכה א:

[הי"ג]

תורה אור השלם

- [illegible]

ליקוטים

וישנו לאחר מיתה. ושינוי בעלים אינו לאחר מיתה שמא משום דכתיב לכפר עליו ולא על חבירו ומת לאו בר כפרה גמורה הוא אלא שנתחייב להביאו. (מוס')
פסקים סא.)

שיטה מקובצת

[illegible]